

Ба 65736

53

68

19

74/139

B
G
=

Ба 65436

Т. Кляшторнъ

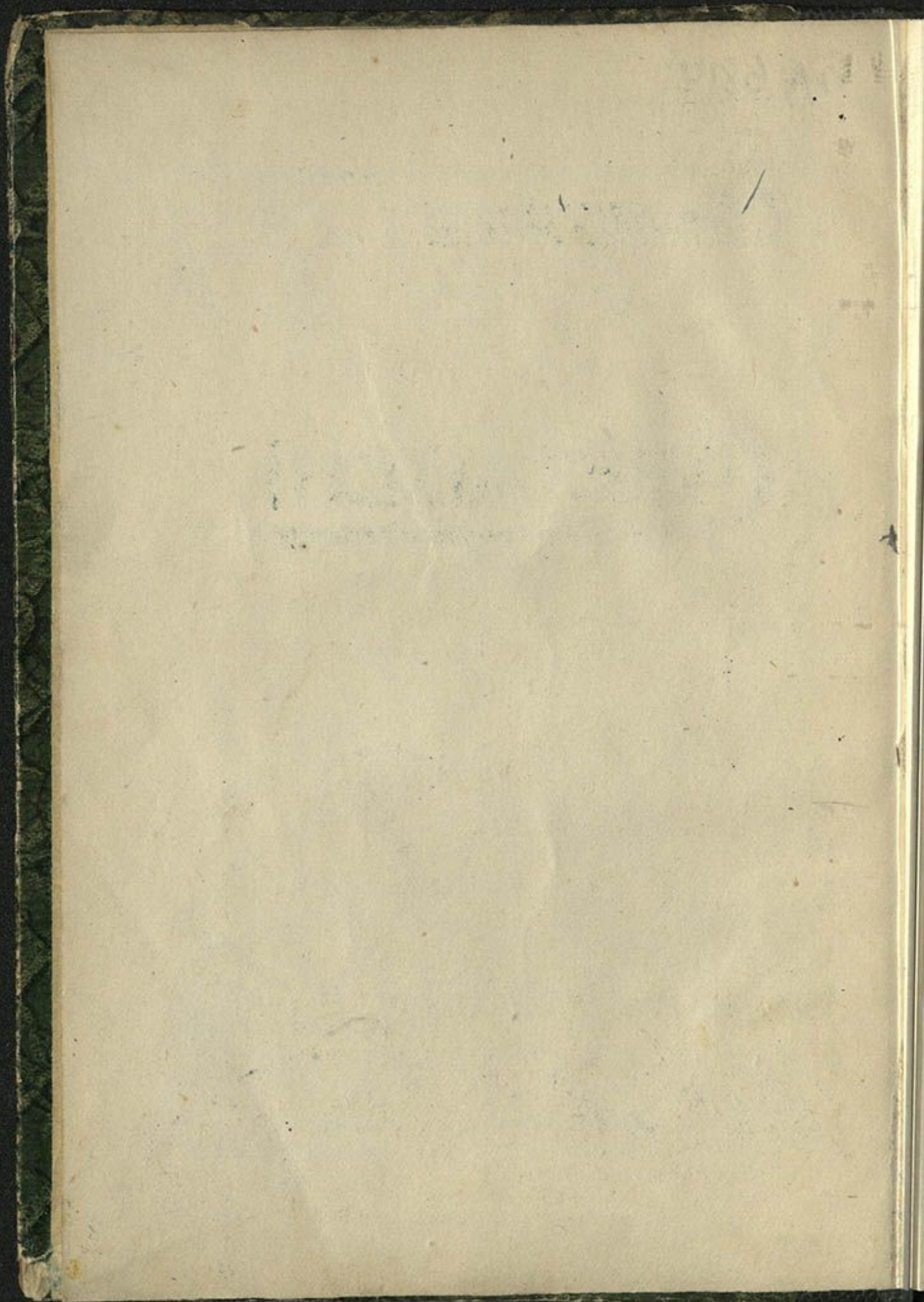
СВЕТАЦЕНІ

БЕЛАРУСКАЕ
АЗЯРНАУНАЕ
ВЫДАВЕЦТВА

1928

5. а. 28 2
5 65436

82

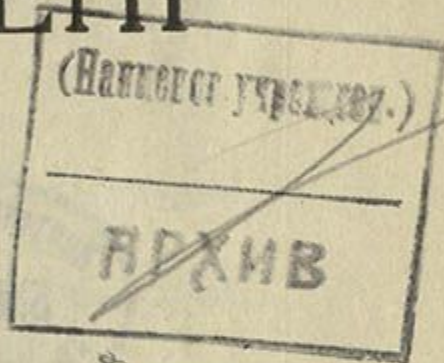
Ба 65436

Т. КЛЯШТОРНЫ

К-53

СЬВЕТАЦЕНІ

Вершы

Вел. акад.
1994 г.

БЕЛАРУСКАЕ ДЗЯРЖАЎНАЕ ВЫДАВЕЦТВА
М Е Н С К — 1928

~~Ба 282.
604~~
Ба 65436

Н

Надрукована ў 1-ай друкарні
Бел. Дзярж. Выдавецтва.
Зак. № 148. У ліку 2.000 экз.
Галоўлітбел № 404.

ІНСТІТУТ
БІБЛІОТЕКА
ІМ. А. М. ГОДЬКО

188785.

25. 4. 2009

У ВЁСЦЫ

Я зноў у вёсцы...

Ружай пунсавее

На захадзе марозная зара.

На тысячу гітар вясёлыя завеі

Зьвіняць над стрэхамі астыглага двара.

У хаце пыл...

У хаце многа лому...

Скрыпіць мароз у сьлясакох дзввярэй...

Пятух малоціць цёртую салому

І корміць зернямі прысядзістых курэй.

У сэрцы сум...

І слодыч успамінаў...

Люблю драмаць пад шум верацена...

Люблю як чэшуць голую асіну

Марозныя вятры ля цёмнага вакна.

Але любіць,

Любіць з такім запалам

Ўсё тое, што любіў, я болей не магу...

.....

Зара пунсавай дрожжу дагарае

На мармурова срэбрыстым сьнягу.

Гусьцее змрок...

Прывабна на загнеце
Карчы сасновыя, пылаючы, гараць...
Бяру у рукі новую газэту
І пачынаю голасна чытаць...

А мой сусед

Зяўнуў сабе па волі
І кажа так

(Скрозь драмату і сон):
— Скажы, браток, ці скорна нам
дазволяць
Свабодна ціснуць з брагі самагон.

А без таго

У сьвята, бач, ня ў сьвята...
Дзяўбнеш паўчарачкі,—
Сьвятлей на сьвеце жыць...
Хоць і жывем мы, братка, не багата,
А ўсё прыемна горла прамачыць...

А ў хаце пыл...

А ў хаце многа лому...
Скрыпіць мароз у сьлясакох дзьвярэй...
Пятух малоціць цёртую салому
І топча па чарзе прысядзістых курэй.

— Твая, Максім,

Бач, хата пастарэла,
Даўно пара другую будаваць...

— Зямля, дружок,
Зямля, брат, адалела,
Няма калі ні сеяць ні пахаць.
І нашы рукі,
Братка, не жалеза,
Вышэй за пупа нельга, брат, скакаць...
Пяць дзесяцін я атрымаў прырэзу,
Ды толькі дзён юнацкіх не дагнаць.
Тут не далёка хутар ёсьць „Застава“,
Там нейкая арцель,
На нейкіх паях,
Вось там, дружок,
Зусім другая справа,
А наша справа, братка,—
Швах...

Варона нос яшчэ не церабіла,
А ты патопчаш пяцера лапцэй...
Прыстанеш сам,
Прыстане і кабыла
Пакуль у лозе змоўкне салавей.
Ня вылезьці з лапцэй,
Ня вылезьці з саломы,
А паглядзіш,
Зямлі хоць гаць гаці...
Аддам на лета сына ў агрономы
Няхай навучыцца як сьцежкі церабіць...

.

Бягуць часы,
Даўно з усьмешкай ветлай
Патух за гаем сонечны закат...
На тысячу гітар вясёлыя завеі
Зьвіняць над занізьзю прынізістых прысад.

У сэрцы сум...
І слодыч успамінаў...
Люблю драмаць пад шум верацена...
Люблю як чэшуць голуую асіну
Марозныя вятры ля цёмнага вакна...

...На хвалях дзён
Плыве жыцьцё уперад...
Гадзіны вёсламі стрыгуць сіваю гладзь...
Няма стыхій,

Няма стыхійных ветраў,
Каб парусы жыцьцёвыя стрымаць...

Максім, Максім...
Часы—бы хвалі валяць...

Заезджаных дарог
Нам не таптаць узноў...
Цябе асіліў плуг,
А сыну з сініх даляў
Вясна сталёвых гоне рысакоў.

Вёска Парэчча,
Студзень 1927 г.

У ДАРОЗЕ

I

Дзень згараў...

Заціхалі ў палёх перазвоны.

Майскі вечер чаромху ня меў...

Захлынуліся вокны вагону

Сіняватым вячэрнім агнём.

А за вокнамі сьцені скакалі

Табунамі ліхіх рысакоў...

Ціха талі

У звонкія далі

Пераліўныя хвалі палёў.

Бедных ніў

Залатое прывольле

Задрамала ў тынянай цішы...

Эх ты, поле,

Бязьмежнае поле!

Люба мне беларуская шыр!

Хай сягоньня сьвалкамі вёсен

Сее смуту ў палёх недарод...

Нашы дні—

Ня журботная восень,

Нашы дні—

Грамавы веснаход.

Хоць палі нашы
Бедны вясною,
Але час наш
Сьвятлей і мілей,
Бо пад нізкай сялянскай страхою
Палынеюць зарніцы надзей.

II

— Ўсё так створана
Мудра на сьвеце,—
Разважаў спадарожнік Тарас;—
Ня прыкмеціш,
ніяк ня прыкмеціш,
Як мяняюцца людзі і час.
Бачыш там,
Дзе бухмаціцца клён так,
Серабрыцца дзе квецень садоў,
Быў калісьці
Багаты маёнтак
З незапамятных дзён і часоў.
Жыў там
Ян Апанасавіч Сілін.
Ой, і пан быў,—
ня пан—удаў;
Ён сусьвет-бы
ў кішэню зажыліў
І за звонкія-б сонца прадаў.

Мужыка раз
Прыбіў да поўсьмерці,
А за што, братка,
Крыўдна сказаць:
— Што вы, кажа,
Зазналіся, чэрці,
Нават шапку ня хочаце зьняць!..
Што глядзіш так,
Адродак сабачы,
Што?!

Цураешся, быдла, паноў?!
А старык нават сьцежкі ня бачыў
Дзевятнаццаць мо' нейкіх гадоў.
Час ішоў,—

Не адзін маладзік зьнік,
Шмат сплыло ў нябыцьцё вечароў.
Раз на вёску прыехаў вураднік
да пана зазваў мужыкоў.

Ў нетрах душ
Невядомасьць гарэла:
Што пан мае,
Што мае сказаць?
А пан выкаціў бочку гарэлкі
І давай мужыкоў частаваць.
Падымаліся,

Бомкалі чаркі,
Залівалі
Надломы душы,

Покуль зор
Залатыя агаркі
Ня зблудзілі ў сьвятальнай цішы.
А як высахлі

Майскія росы,
Вышаў пан...

Пад шалеючы гам
Задуменна дастаў папяросу
І прамову сказаў мужыкам:

— Мы, браткі,—

Хрысьціянскія душы,
Хілім голаў

Ніжэй ад вады,

А нас нехрысьць праклятая душыць,
Нас асецілі сёньня жыды.

Нас асецілі

Шмэркі ды Бэркі...

Дай віна—

Дарагога віна!..

Гэй, выкачывай бочку гарэлкі,
Выпіваємо куфлі да дна!..

Разьміналіся

Звонка бакалы,

Залівалі

Надломы душы,

Покуль золак сівья туманы

Не разьмеў па вазёрнай цішы.

А як толькі
 На раньнія росы
Зараніца цякла з-за гаёў,—
У мястэчку заляскалі косы,
У мястэчку крывава пагром.
Забражджэлі
 Жалезныя брамы,
Зазванілі
 Засовы дзвярэй...
Бачу, Моўша
 Ляжыць каля крамы,
А ля Моўшы пяцёра дзяцей...
Эх, вы, любыя,
 Як не заплакаць?!
Дарагія,
 Ну як-жа, ну як?!
Мае скарбы—
 Аборы ды лапці,
Скарбы Моўшы—
 Стары лапсярдак.
Разам долі па сьвеце шукалі,
Разам мералі
 Жорсткі сусьвет...
Надламілася
 Сэрца ад жалю,
Уваччу затуманіўся сьвет...

III

Усё праходзіць,
 Як дым у даліне...
 Толькі ў сэрцы
 Такая пустош!..
 Я ледзь-ледзь
 Не павіс на асіне,
 А на Сіліна вытачыў нож.
 І вось там,
 Дзе бухмаціцца клён так,
 Дзе пярэсьціцца
 Зелень бяроз,
 Быў калісьці багаты маёнтак,
 А цяпер—багацейшы саўхоз.
 Дагарэлі там п'яныя ночы
 І ніколі ня вернуцца зноў,
 Толькі вецер за брамаю точыць
 Дурнап'яны мінулых гадоў.
 Хоць палі нашы
 Бедны вясною,
 Але час наш
 Сьвятлей і мілей,
 Бо пад нізкай сялянскай страхою
 Палымеюць зарніцы надзей.
 Хай сягонья
 Сявалкамі вёсен
 Сее смуту ў палёх недарод;

Нашы дні—
Ня журботная восень,
Нашы дні—
Грамавы веснаход...
... Ша...
Прыпынак...
Вячэрнія бомы!
Ї сьвятло залатых ліхтароў...
Захлынуліся вокны вагону
Сіняватым вакзальным агнём.

Менск—Парэчча
1927 г.

* * *

Сьцюжа тут, сьцюжа пануе,
Вокны цалуе мароз...
Ветры праз комін сьвідруюць,
Сьвішчуць, рагочуць да сьлёз.

Сумна у гэтай кватэры...
Колісь за гэнай сьцяной
Два маладых афіцэры
Трацілі час і спакой.

Колісь такімі начамі
Тут пунсавела віно
Многа за тымі сталамі
П'яных часоў уцякло.

Сённяя узрыдам мяцелі
Плачуць аб дальніх агнях...
Сьцены кватэр апусьцелі
Сэрца ахутвае жах...

Зараз живуць кватэранты
Тут,

А за гэнай сьцяной
Нейкі падпанак з сям'ёй
Носіць дваранскія транты.

Кожная рэч тут ня нова
Сыплецца цьвіль са сьцяны...
Нудныя думкі і словы
Нудныя мары і сны...
... Хочацца пану заплакаць,—
Плакаць ад болю,—тугі...
Колісь тут злыя сабакі
Ноччу грызьлі ланцугі...
Зараз усё апусьцела,
Нечага больш сьцерагчы...
Стрэхі старыя і сьцены.
Гнёзды старыя й сычы...
Ноччу у сьнежную дую
Стогнуць галіны асін...
Жучкава будка вартуе
Дальнюю зорную сіль.
Дружа!
Трухлявыя сьцены—
Той-жа аджыты сьвет,
Дзе перажытага цені
Точаць іржавы штылет.
А над пахілай кватэрай
Сьвецяць адменныя дні...
Наша вялікая эра
Паліць жывыя агні
Нават у сьнежную дую,
Нават у сьнежную муць
Новыя сьцены будуюць,

Новыя песьні пяюць...
Чорт яго ведае, дружа,
Дзе у жыцці берагі...
Гойсае золкая сьцюжа, —
У далях сьнягі,

І сьнягі...

Там ад партыйнае сьцежкі
Нехта вяслуе чаўны
Ўсё гэта даўняга сьцены, —
Даўнія думкі і сны...
Пойдзем ад гэтай кватэры,
Пойдзем і ночы і дні...
Сённяя вялікая эра
Паліць другія агні...
Хай сабе золкая дуя
Точыць галіны асін, —
Чорная будка вартуе
Дальнюю зорную сіль...

* * *

Па-за вокнамі круціць мяцеліца
Па-за вокнамі плачуць вятры...
Быццам ведзьмы за брамаю жэняцца
Альбо едуць на баль гусьляры...

Дзесьці там,—

Над драмучаю пушчаю
Сьцелюць зоры цяпер агняццвет...
А за вёскай ваўчыныя гульбішчы
Зараз граюць галодны канцэрт.

Дзесьці там,—

На сіваю ваколіцу
Зараз маці з дакорам глядзіць,
І напэўна далёкаму моліцца
І у думках пражытае сьніць.

Мабыць думае:

Ў ноч гэту цёмную,
Ў гэту ноч на чужой старане
Плачуць ветры цяпер па пакойнаму,
Плачуць ветры цяпер аба мне.

Эх ты родная,
Родная, блізкая
Ты ня можаш ўсяго зразумець...
За тынянымі дзесьці кулісамі
Ёсьць і шчырасьць,
І людзі і сьвет.

Нашы дні—
Пераліўныя хвалі,
Ў парусах нашых
Сьвішчуць вятры...
Мы пывём у бязьмежныя далі,
Каб жыцьцю дарагое дарыць.

А ў жыцьці яшчэ круціць мяцеліца,
А ў жыцьці яшчэ многа сьнягоў,
Па-за нашай ваколіцай сьцэлецца
Шматгадовая тлень туманоў.

Але што маладому кіпучаму
Гэты холад апошніх завей...
Хай галосьць марозы траскучыя—
Ад марозу зара пунсавей.

Не пагасьне над нашаю пушчаю
Гэтых зор залаты агняцьвет...
Па-за намі ваўчыныя гульбішчы
Зараз граюць галодны канцэрт.

Дарагая,
Далёкая, блізкая,
Ты ня можаш ўсяго зразумець...
За тынянымі дзесьці кулісамі
Ёсьць і шчырасьць,
І людзі і сьвет...

А 65736

НА УСХОДЗЕ ДАЛЬНІМ, НА
ПАЛЁХ КІТАЯ

Ой прысядзьце шэрыя
Гусі на даліну,
Прывітайце казкаю
Вольную краіну.
Ой, вы гусі, гусі
З далёкага краю...

Пачакайце, любыя,
Нешта запытаю:
— Што на сьвеце робіцца?
— Што на сьвеце дзеецца?
— Кажуць непагодзіцца,—
— Крыўдай зоры сьцелюцца?!

* * *

Селі гусі шэрыя,
Селі у даліну,
Прывіталі казкаю
Вольную краіну:
— Ня віхура скача
Там па-за марамі,
Гэта сэрца плача
Горкімі сьлязамі,

Ой ня сьцюжа ночы,
Ня зьвіняць завеі,
Гэта сэрца точыць
Агнявым паведам.

Ня туманы сьцелюцца
За плятнём,
Гэта зноў зьлятаецца
Вараньнё.

На усходзе дальнім,
На палёх Кітая
Ня дубы паснулі...
Гэта сённяя кулі,
Кулі меч паднялі,
На палёх Кітая
Сённяя сьвішчуць кулі.

* * *

Што на сьвеце робіцца!
Што на сьвеце дзеецца!
Сённяя непагодзіцца!—
Кроўю зоры сьцелюцца.
Ой ляціце, шэрыя,
За бары-даліны,
Раскажэце казку там
Вольнае краіны.

БАЧУ І ЧУЮ,—ЧУЮ І БАЧУ

(З народнага)

* * *

Любая пчолка!

Ці за гарамі,

Ці за барамі,

Зіму адчуваеш?

Што ты сягонья

Вечарам росным,

Вечарам снім

К вульлю прыліпаеш?!

Чую—ня чую,

Бачу—ня бачу...

Нават у дую,

Нават у вею

Я не заплачу.

Хай сабе веіць,

Хай сабе плача

Сьнежная замець;

І заквітнеюць,

І загамоняць

Вёсны з палямі...

* * *

Ой, ты, дзяўчына!..
Ці за гарамі,
Ці за барамі
Страціла долю?!

Што ты сягоньня
Вечарам росным
Русыя косы
Хіліш да долу?!

Так ці ня гэтак,
Вашы спагады
Чую—ня чую,
Бачу—ня бачу...
Любаму другу
Зраду дарую,
Крыўду дарую,
І не заплачу.

* * *

Там за гаямі
Ня воўкі завылі,
Зоры дзяньніцы
Ў туман ня зблудзілі,—
Гэта зара
Над краінаю сьвеціць,
Сьвеціць праз чорныя
Хмары сталецьцяў...

...Хмары разыйдуцца
Дымам-туманам,
Воўкі згрызуць
На палёх дурнап'яны.
Доля ліхая
З туманамі зблудзіць...
Нашыя душы
Нішто не астудзіць.
Хай сабе плача,
Хай сабе веіць
Сьнежная замець.
І заквітнеюць,
І загамоняць
Вёсны з палямі...
Чую і бачу,
Бачу і чую
Нашага часу
Вясну залатую.

За кроснамі часу ня прыкмеціш,
Дзень прабег так хутка, хоць ня вер...
Што-та робіцца цяпер на сьвеце,
Што на сьвеце робіцца цяпер?

Вечар гасіць сонечныя плёсы.
Успываюць зоры ў сіняве.
Нудна звон надломаны галосіць
У заседжанай варонамі царкве.

А у клубе чуюцца цымбалы.
Многа чутак, радасьці, надзей...
Дзень папоўз за сонныя абвалы.
Лёг туман на дрэмлючай вадзе...

У душы дзяўчыны парываньні
Сэрца паляць радасьцю надзей.
На'т пастылае зблудзілася ў тумане,
На'т нялюбае зрабілася мілей.

Смуту дзён кудысьці ветры гоняць,
Гоняць марныя нязбыўчывыя сны...
Сёньня ўсё на сьвеце комсамоліць
Ціхаструнным водгульлем вясны.

І цяпер,—
Калі ў нябесных плёсах
Усплываюць зоры ў сіняве,
Нудна звон надломаны галосіць
У заседжанай варонамі царкве.

Стары поп гнусавіць ад сівухі
За прагорклы ладунам прыстол...
Дзьве ці тры бяздомныя старухі
Галавой схіліліся на дол.

За амбонам сьвечкі дагараюць.
На мурах як лапы мерцьвякоў
Пахавальнай дрожжу паміраюць
Сьветацені пройдзеных вякоў.

А у клюбе чуюцца цымбалы,—
Многа чутак радасьці,—надзей...
Дзень папоўз за сонныя абвалы,
Лёг туман на дрэмлючай вадзе.

Што-та робіцца цяпер на сьвеце,
Што на сьвеце робіцца цяпер...
За кроснамі часу ня прыкмеціш,
Дзень прабег так хутка, хоць ня вер...

ЛІСТ У СІБІР

З. Б.

Засыпан Менск халоднымі сьнягамі,
Пад палазамі гойсае зіма...

Астрыжан клён асеньнямі сярпамі—
Лістоў няма...

А помніш ростань,
Помніш, дарагая,

Як дагарала восеньская медзь,
Так і душа ў шуканьнях дагарае,
Каб не гарэць...

Тады плылі,
Плылі на поўдзень гусі,

Будзіў лясы
Асеньні сьвіст і гуд...

А ты мяняла поле Беларусі
На дальнюю тайгу...

Цяпер зіма скрыпіць пад палазамі,
Заледзянела дарагая шыр...

І часта, часта

Думаю начамаі

Я пра Сібір.

За тэю хмураю,
Таемнаю тайгою,
Шукае золата
І немец і тунгуз...
Здружыўся з лыжамі
І цёплаю дахою
Там беларус.
Хачу да сьлёз расквечанай вясною
Паездзіць там
І ўдоўж і папярок,
Дзе між сібірскіх зёлак галавою
Ківае васілёк.
Цяпер сьнягі...
Вячэрняю зарою
З пунсвай шклянкі белая зіма
Частуе Менск наліўкай ледзяною...
... Цябе-ж няма...

УСПАМІН

Вячэрнія сьцені апалі...
Над рэчкаю дрэмле сасна,
А там,
У бярозавых далях
Блакiт асыпае вясна.
Я першую песьню калiсьцi
Складаў а такой-жа пары...
Шапталася соннае лiсьце
У вячэрнiх агарках зары.
Дрыжэлі зыбучыя хвалi,
Кацiліся ў сiнь туманоў...
Гуслярылі звонкiя далi
На п'яных струнах салаўёў...
Мiнаюць i днi i нядзелi
(Мiнулага зноў ня сустрэць),
Агаркi зары дагарэлі,
А песьнi ў душы не згарэць...
Я першую песьню калiсьцi
Чароўнай вясне падарыў,
Тады залацiстае лiсьце
Цьвіло ў пералiвах зары.

Вячэрнія сьцені апалі
Над рэчкай драмала сасна,
А там,
У бярозавых далях
Блакiт асыпала вясна.

* * *

Раскідаў месяц перамёты
Над соннай шэраньню гаёў...
Застыла цёплая дрымота
У сьнежных занізах палёў.

І любя мне,—
У вячэрняй муці
Прыпомніць Днепр, Дзвіну і Сож...
Люблю глядзець,
Як нехта круціць
Ў прасторах дымную пустош.

Зіма, зіма...
У марозных бомах
Прагорклі казкі лучнікоў,
І скрыпы дальніх палазоў.
І неразгадных і знаёмых.

А ўсё-ж люблю
Ў начную дую
Глядзець на сьнежныя плятні,—
Прыпомніць ў думках дарагую,
І вёсен зьнікшыя агні.

І ждаць,
Як сінім пералівам
Ўплыве вясна на журавах,
Як будуць сонныя яліны
Іграць на сонечных струнах,
Як зьвесіць месяц перамёты
Над вэльмам росных туманоў,
І зьнікне ў далечах сумота
На шэрых крыльлях журавоў.

Вёска Парэчча,
Студзень 1927 г.

* * *

Зноў вясна.

Зноў купаюцца далі ў разьлівах,
Зноў так чыста блакітная гладзь...
І так хочацца ў думках маўклівых
Залатыя палі цалаваць...

Зноў так радасна шэпчуць дубровы,
Зноў гамоніць аб нечым быльнэг...
Надрываецца плачам карова
На прывольлі ў шырокіх палэх.

Цэлы дзень сьнегавыя прыталкі
Цэдзяць мутныя пырскі з гары...
На страсе агалцелыя каўкі
Ня сьціхаюць да познай пары.

А як вечар датлеіць за хатай,
А як змрокі прылягуць к вакну,
За ваколіцу ходзяць дзяўчаты
І гукаюць красуню вясну...

Эх, вясна!
На'т нялюбаму хочацца верыць,—
На'т пастылае стала мілей...
Зноў пылае бунтарскае сэрца
У бязьмежжы юнацкіх надзей.

Цэлы дзень сьнегавыя прыталкі
Цэдзяць мутныя пырскі з гары...
На страсе агалцелыя каўкі
Ня сьціхаюць да познай пары.

* * *

Ўпрадае дым у залатую гладзь
Па-над прасторамі бярозавая просінь,
Ружовы дзень спусьціўся падрамаць
За верхавінамі смалістых сосен.

Мядовы водар кружыць галаву...
У цішыні задумаліся далі.
Рамашкі белыя асьнежылі траву
І ў туманох салодка задрамалі.

О, родны край,—саломенныя хаты...
Люблю прастораў казачную муць.
Іду адзін,
А тысячы крылатых
Мне пра любоў адвечную пяюць.

Тут паланець душа не перастане,
Тут не астыне ў жылах кроў...
Тут кожны крыж—адвечнае зма-
ганьне,
Тут кожны куст—адвечная любоў...

О, тут усё...
Так хочу жыць і верыць,—
Аддаць душу прыгожасьці палёў,
Гатоў скакаць вясёлым піонэрам
Пад залатыя гуслі салаўёў.

Па-над прасторамі
Бярозавая просінь
Ўпрадае дым у залатую гладзь,
За верхавінамі смалістых сосен
Ружовы дзень спусьціўся падрамаць.

ВОСЕНЬ

I

Слаўны вечар... Пагода ліпнёвая,
А у садзе красуецца верасень...
Колькі яблыкаў восень ружовая,
Залацістая восень развесіла.

II

Блудзяць хмаркі,—вандроўнікі дальнія,
Месяц косіць абмежкі лілёвыя.
Загарэлі затоны крыштальныя,
Засмуцілася сіль верасьнёвая.

III

Плачуць гусі,—асеньнія зраднікі,
Плачуць гусі, як сэрца дзяўчыны...
Заглядзеліся ў даль канаплянікі
Над бялявым вянком павучыньня.

IV

Эх вы сьцежкі,—дарожанькі вузкія,
Эх ты просінь, тыняная просінь...
Хоць прыгожа вясна беларуская,—
Прыгажэй беларуская восень.

V

Як прыгожы сады верасньёвыя...
Закахаўся я ў казачны верасень...
Колькі яблыкаў восень ружовая,
Беларуская восень разьвесіла.

* * *

Завечарылася бярозавая просінь.
У далях вечар дым пераліваў.
А млечны шлях
На сіняватых плёсах
Заранкамі дарогу вышываў.

Мне марыцца:
Нібыта тэй дарогай
З адвечнасьці вярнуліся гады...
Я ня поэт,
А хлопчык басаногі,—
За рубяжамі сьвет і гарады.

Нібы з туманаў выплыла паданьне
Пра гэта возера,
Як сьветку дзіва—дзей;
Я ўспамінаю першае каханьне,
І першы хмель разбураных надзей.

З тае пары я шмат перамяніўся,—
(Цвітуць да часу ў жыцце васількі),
О, вечар, вечар,
Што завечарыўся.
Куды сплылі ружовыя вянкі?!

* * *

Не дары асеньніх васількоў,
Не дары мне красак на хвіліну,
Не тваю трыццатую любоў
Панясу з сабой у дамавіну,
Не дары адцьвіўшых васількоў.

Не цалуй мне вусны на разлуку
(Не хачу я, любая, маніць),
Я аддаў шчырэйшым пацалункам
Дарагія дальнія агні,
Цалаваць ня трэба на разлуку.

Не каханьне томнае нясу
Я цяпер жыцьцёвай пуцявінай,
А жывую палкую вясну
Маладой абуджанай краіне...
Не каханьне томнае нясу.

Не дары таго, што не прашу,
Не дары мне красак на хвіліну,
Я нашоў другую пуцявіну,
Я аддаў ёй сэрца і душу,
Не дары мне красак на хвіліну.

* * *

Калі часы астудзяць жыцця хвалі—
Крычым у распачы за небасхіл гадоў:
Зачым юнацтва мы не закілзалі,
Зачым замылілі жыццёвых рысакоў...

Праходзяць дні,—

А з днямі ўсё праходзіць,
На скаце дзён праз чорнае вакно
Стары карчмар

Нас разьлічыцца просіць
За п'янае юнацкае віно.

Ў юнацтве душу ў сонечных лілеях,
(Юнацтва ў квецені,

Юнацтву не астыць)

Мы запрагаем дні у казачныя шлеі,
І топчам на шляхах жыццёвыя цвяты.

У верасьні

За залатыя сьцежкі

Мы і душу і сэрца аддаём,—

Цалуем сонца мілыя усьмешкі

І молімся над кожным васільком.

Навошта так...

Браточки дарагія,
Пашто ў пацёмкі душы разьліваць,
Пашто таптаць пялёсткі залатыя,
Каб посьле лісьця жоўтыя зьбіраць.

Праходзяць дні,—

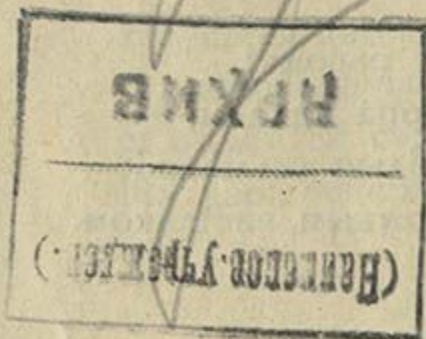
А з днямі ўсё праходзіць...

На скаце дзён праз чорнае вакно

Стары карчмар нас разьлічыцца просіць

За п'янае юнацкае віно.

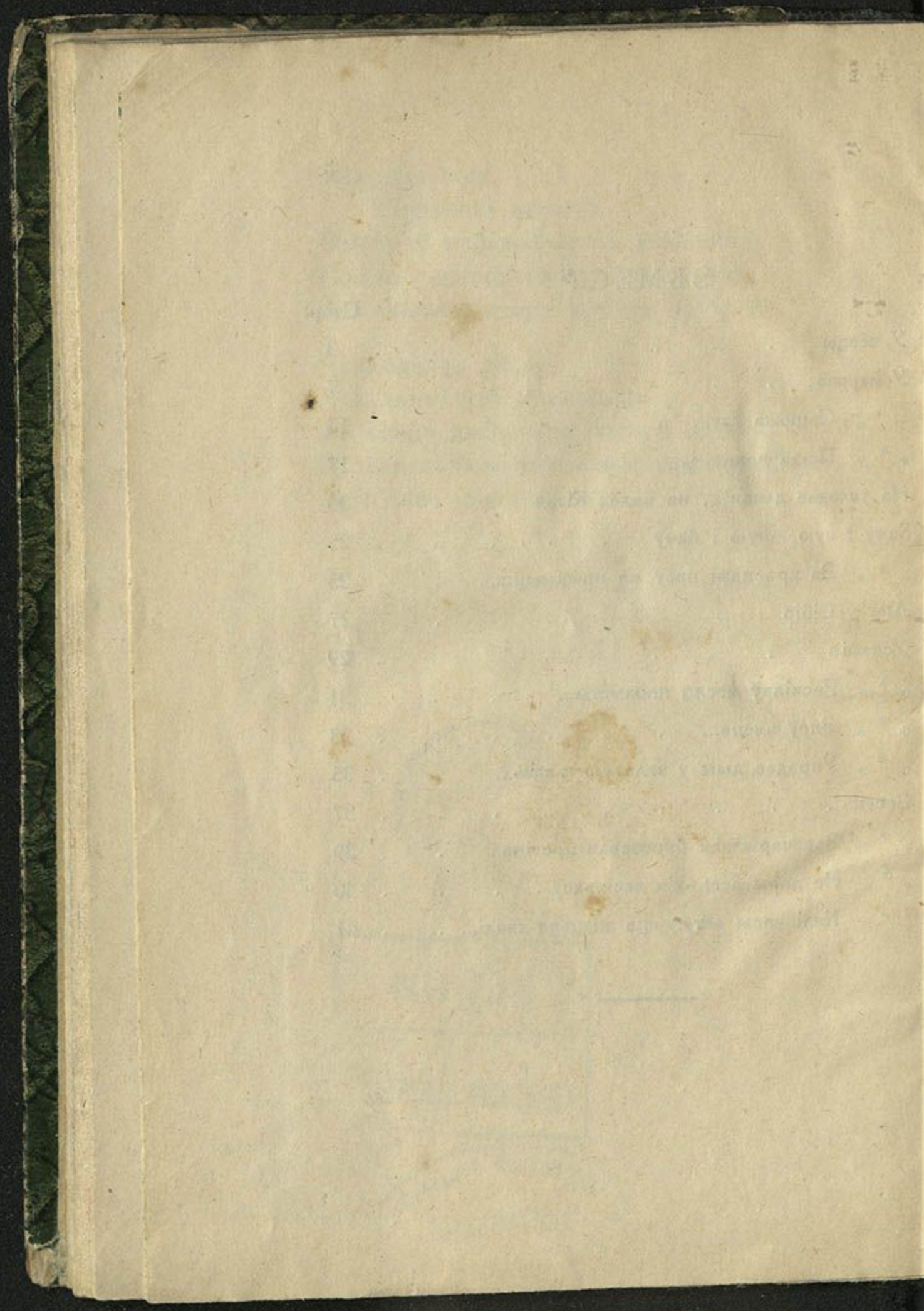
Дружына 1950

ЗЬМЕСТ

	Стар.
У вёсцы	3
У дарозе	7
* * * Сьцюжа тут...	14
* * * Па-за вокнамі...	17
На усходзе дальнім, на палёх Кітая	20
+ Бачу і чую,—чую і бачу	22
+ * * * За кроснамі часу ня прыкмеціш...	25
+ Ліст у Сібір	27
Успамін	29
* * * Раскідаў месяц перамёты...	31
+ * * * Зноў вясна...	33
* * * Ёпрадае дым у залатую гладзь...	35
Восень	37
* * * Завечарылася бярозавая просінь...	39
* * * Не дары асеньніх васількоў...	40
* * * Калі часы астудзяць жыцця хвалі...	41

1001

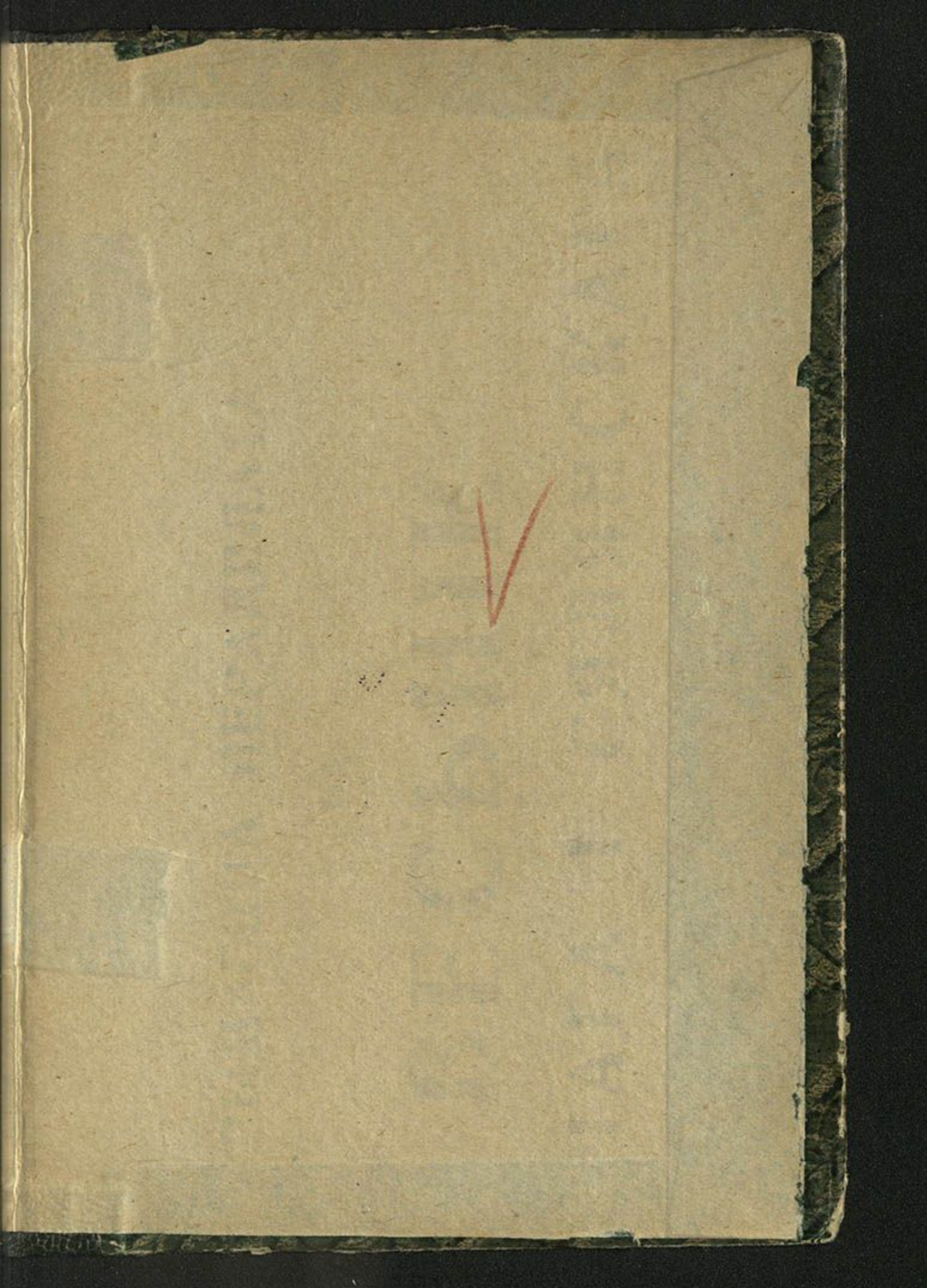
1001

Книга

1. —

1964

Бел. адм. арх.
1994 г.

80000003 12 1246

